

ע"פ 8504/23 - יקייר אשבל, דניאל צבי משה פינר, יהודע סוכי, שמואל פיין, צבי יהודה זלטקין נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים שבתו כבית-משפט לעערורים פליליים

16.5.2024

בפני כב' השופטים א' דראל-סגן נשיא, ע' זינגר, פ' נוברט
ע"פ 23-06-8504, 10571-09-23, 43608-09-23, 55371-10-23, 2071-12-23
יקיר אשבל, דניאל צבי משה פינר, יהודע סוכי, שמואל פיין, צבי יהודה זלטקין נ' מדינת ישראל

בעניין: 1. יקייר אשבל 2. דניאל צבי משה פינר 3. יהודע סוכי 4. שמואל פיין 5. צבי יהודה זלטקין

המערערם 1, 4-5 ע"ז עדן קידר, משה פולסקי
המערער 2 ע"ז עוזי יצחק בם
המערער 3 ע"ז דניאל שימשילשוויל
נגד

מדינת ישראל
עו"ד אשרת שהם

המשיבם

פסק דין

השופט א' דראל - סגן נשיא:

ערעור על פסק דין של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט א' כהן) בת.פ. 16-10-31377. הערעור נסב על הכרעת הדין שניתנה ביום 27.4.2023 בעניינים של המערערם ושלושה אחרים ועל גזרי הדין שניתנו בעניין המערערם.

מבוא ורקע עובדתי

1. כעולה מכתב האישום ומהכרעת הדין, הוגש נגד המערערם ונגד שלושה אחרים כתוב אישום שמייחס להם עבירות של הסטה לאלימות - עבירה לפי סעיף 144(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין** או **החוק**) באשר לחמאת המערערם; תמייקה בארגון טרור, עבירה לפי סעיפים 4(ב) ו-4(ג) לפקודת למניעת טרור, התש"ח-1948 - שיוכסה למערער בע"פ 2071-12-23 (להלן: **פינר**); הסטה לגזענות, עבירה לפי סעיף 144(א) לחוק - שיוכסה לפינר וכן למערער בע"פ חוק - שיוכסה לפינר; החזקת נשק, עבירה לפי סעיף 144(א) לחוק - שיוכסה לפינר וכן למערער בע"פ 10571-09-23 (להלן: **אשבל**); הפרת הוראה חוקית, עבירה לפי סעיף 287(א) לחוק - שיוכסה למערער בע"פ 55371-10-23 (להלן: **סוכי**).

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - oz © verdicts.co.il

.2. ביסוד כתוב האישום מצוים אירועים שהתרחשו בחתונתו של אשבל, בה נכחו כל המערערים - שלושת הנאים האחרים וכן חמישה קטינים שענינם נדון בכתב אישום נפרד.

.3. לפי הנטען בחלק העובדתי של כתב האישום, ביום 7.12.2015 בין השעות 18:00 - 00:45 התקיימה חתונתו של אשבל עם בת זוגו באולם אירועים בירושלים. באירוע נכחו כ-500 אורחים. כארבעה חדשים לפני אירוע החתונה, בוצע פיגוע רצח בכפר דומה שבשומרון. באותו פיגוע הושלך בקבוק תבערה אל תוך בית משפחת דואבשה במטרה לרצוח את בני המשפחה. בבית ישנו באותה העת הורים סعد וריהאם והילדים עלי ואחמד. זרייקת בקבוק התבערה הביאה להצאת הבית על יושביו, ולמותם של שלושה, ההורים ואחד הילדים. על בית סמוך למקום הפיגוע רוססה הכתובה "נקמה" ורוכס ציר של מגן דוד.

.4. ככל הנראה זמן קצר לפני החתונה, הודפסו תמונות של בני משפחת דואבשה, כפי שפורסמו בכל' התקשורות, של אחד הילדים וכן תמונת הכתובה "נקמה" על-ידי אדם או כמה שזיהויהם אינה ידועה. התמונות הודבקו על קרטונים וחוברו להם מוטות, כך שנייתן יהיה להניף אותם כשלטים. התמונות הובאו לחתונה.

.5. במהלך החתונה בסמוך לשעה 22:00 שר אחד הנאים בכתב אישום, שזכה, הנאם 7 (להלן: **טור**) את השיר "יבנה המקדש". טור הוסיף לשיר מילים ואמר פעמיים "ישראף ישראף המסגד" וכן "יתפוצץ יתפוצץ המסגד". במהלך השמעת השיר, רקע פינר במשך דקות כאשר הוא לבוש בחולצה שעליה כתוב "אין ערבים אין פיגועים" והניף בידי חולצה צהובה ועליה סמל תנועת "כר". תנועת "כר" הוכרזה כארגון טרור ביום 14.3.1994 על ידי הפקודה למניעת טרור התש"ח-1948. במהלך החתונה בסמוך לשעה 22:15 החל טור, הזמר בחתונה, לשיר שיר שמילוטיו "זכרני נא וחזקני נא אף הפעם זהה האלוקים ואנקמה נקם אחת משתי עיני מפלשתים", מילים הלקוחות מפסוק אשר אמר שימוש עת ביקש נקמה בפלשתים (ספר שופטים פרק ט"ז פסוק כ"ח). מיד לאחר מכן המשיך טור ושר את פסוק כ"א מזמור ק"ד בספר תהילים "הכפרים שוואגים לטרפף לבקש מאל אוכלים".

.6. בעת הזאת, לפחות השירים "זכרני נא" ו-"הכפרים שוואגים לטרפף" החלו המערערים והנאים לרקוד בצוותא עם כמה עשרות צעירים מבאי החתונה ובهم קטינים רבים, טור שהם מניפים את ידיהם באוויר וחלקים מניפים את תמונות בני משפחת דואבשה, שני רובים אוטומטיים מסוג M4 (נשק קלעים צה"לי) ו-M16 קצר, אקדחים או חפצים הנחיצים להיות אקדחים, בקבוקי זכוכית אשר הוכנסו לתוך פייתם בדים כך שדיימו בקבוקי תבערה, וסכינים. אחדים מהרוקדים רקדו כשם רעלוי פנים. במהלך הריקוד, דקרו אחדים מהרוקדים פעם אחר פעם את תמונות בני משפחת דואבשה באמצעות סכינים, אחדים אף הציתו וקרעו את התמונות, וחלק מאוחזין כל-הנשק דרכו אותם. כל זאת בעוד טור, הזמר בחתונה, מעודד ומלהיב אותם בשיריו. מעת לעת החליף טור את מילות השיר "פלשתים" ב"פלסטין" בשיר "זכרני נא", ובשיר "הכפרים שוואגים" הוסיף את המילים "ריבונו של עולם אנחנו עוד רעבים" וכל זאת כדי לשלהב את הרוקדים ולתמוך במשיהם.

.7. כתב האישום מפרט באופן נפרד את המעשים המיוחסים למערערים:

א. **אשבל:** לאורך משך השיר "זכרני נא" כאשר מסביבו ובסמוך לו רקדו אחרים, רקע אשבל על כתפי אחד האורחים בעוד הוא מנוףף לシリוגן ברובה קלעים מסוג M4, בקבוק המדמה בקבוק תבערה

ובשלט שעליו תמונהת בני משפחת דואבשה. כל זאת שעה שմסביבו רקדו רבים בהתלהבות ובשלחו ביצרים תוך הנפת כלי נשך, בקבוקים ותמונהות. אשבל ירד מכתפיו של אותו אורח והמשיך בריקוד במועל הפנימי למשך מספר שניות. אז עלה אשבלשוב על כתפיו של אחר עם רובה מסוג M4 ונופף בשלט שעליו הכתובת "נקמה".

ב. **פינר:** במהלך השיר "זכרני נא" כאשר מסביבו ובسمוך לו רקדו אחרים כمفорт בפתח לעיל, עלה פינר על כתפי אורח בחתונתו כשהוא לבוש בחולצה שעלייה סמל של תנועת "כך" ורקד כשהוא מניף בידו רובה מסוג M16. חלק מהזמן רקד לידיו אשבל אשר אחז אף הוא כלי-נשק ושלט שעליו תמונהת עלי דואבשה, ומסביב רകדו אחרים עם תמונהות וכלי-נשק.

ג. **סוכי:** לאורך משך השיר "זכרני נא" כאשר מסבibo ובسمוך לו רקדו אחרים כمفорт בפתח לעיל, רקד סוכי תוך שהוא מנוף בשלט ועליו הכתובת "נקמה". סוכי עשה כן תוך הפרת הוראה שיפוטית של בית משפט השלום בפתח תקווה בתיק מ"ת 13-07-38708, שלפיה בין השעות 22:30 עד 06:00 עליו לשוחות במעצר בית ותוך הפרת החלטה שיפוטית הדוחה את בקשתו להתרIOR לחתונתו (ההחלטה מיום 7.12.2015).

ד. **פיין,** המערער בע"פ 43608-09-23 (להלן: **פיין**): לאורך השיר "זכרני נא" תוך שמסביבו ובسمוך לו רקדו המערערים ואחרים, רקד פיין כשהוא רעל פנים וחלק מהזמן נופף בשלט ובעו תמונהת בני משפחת דואבשה. כמו כן, במהלך השיר "הכפרים שואגים" נופף פיין בשלט שעליו תמונהת התינוק עלי דואבשה. פיין הצית את התמונה יחד עם מ"ק (קטין) באמצעות בקבוק שהחזיק ע"ש (קטין) שהמפית שנתהבה לפieten הוצאה. לאחר שהאש שאחזה בשלט כבתה, אחז פיין בשלט וקרע את תמונהת התינוק לגורים שאוותם השלים בעבר הרוקדים.

ה. **זלטקין,** המערער בע"פ 8504-06-23 (להלן: **זלטקין**): לאורך השיר "זכרני נא" תוך שמסביבו ובسمוך לו רקדו הנאשמים ואחרים, רקד זלטקין בהתלהבות כאשר במהלך הריקוד הניף שלט ועליו תמונהת עלי דואבשה.

הכרעת הדין

8. לאחר שמייעת הראיות וטענות הצדדים, הגיע בית משפט קמא לכל מסקנה שהמשיבה הוכיחה את עובדות כתוב האישום ברף הנדרש בפליליים - ועובדות אלה משללות את העבירות שייחסו לנאים וביהם המערערים. בית משפט קמא זיכה את TOUR, מי שהיה הזמר בחתונת, מחמת הספק.

9. בפתח הכרעת הדין דין בית משפט קמא במספר סוגיות כלליות:

א. **קבילות הרטוניים** - בית המשפט קבע כי הרטוניים שעלייהם נסמך כתוב האישום הם קבילים, לאחר שקיביל את עדמת המשיבה באשר בדרך תפיסת הרטוניים, על יסוד צוים מתאימים. בית משפט קמא היה עיר לכך שהעדויות לעניין שרשות המוצג ועדות הצלם "אינם חופשיים", אך סבר שאין חשש לכך שמקורות של הרטוניים אינם בחתונת מושא כתוב האישום, והם מתארים עמוד 3

את שהתרחש בה.

ב. **זיהוי פין וזלטקין כמי שמופיעים בסרטונים** - בית משפט קמא קבע שזיהוי פין, שהכחיש את זיהוי באחד הסרטונים, וזלטקין שלא העיד - הוכח ברף הנדרש, וזאת לאחר שצפהסרטונים.

ג. **הוכחת העובדות המיויחסות למערערים** - בית משפט קמא שצפה הסרטונים מצא שהעובדות המיויחסות למערערים ולנאשמים האחרים הוכחו, וזאת על יסוד ההפניות שערכה המשיבה לסרטונים. בית המשפט סקר את מראei המיקום הסרטונים וכן פרט לגבי המיקום הסרטונים שאפשר לזהות את פין וזלטקין.

10. מכאן פנה בית המשפט לבחון את הסוגיות המשפטיות. מסקנתו הייתה שהמאמישה עמדה בנטול להוכיח שהמעשים שביצעו המערערים מגבשים את העבירות המיויחסות להם (למעט לעניין תור, שזכה):

א. בית המשפט ניתח את יסודות העבירה של הסתה לאלימות, וזאת בהתאם לקיים המוחים שנקבעו בرع"פ 2533/10 **מדינת ישראל נגד בן חורין** (להלן: עניין בן חורין).

ב. **ביצוע בצוותא** - בית המשפט דחה את טענת המערערים בכל הנוגע לכך שלא נזכרה בכתב האישום הוראת החיקוק שענינה ביצוע בצוותא (סעיף 29(ב) לחוק העונשין). בית המשפט יימק את עמדתו בכך שהטענה לביצוע משותף עולה בבירור ובמפורט מעובדות כתוב האישום והמערערים היו מודעים לכך והתגוננו. מכל מקום, בית המשפט קבע שש"כ מעשה מגבש בנפרד את יסודות העבירה גם כשהוא עומד בפני עצמו תוך שהוא שואב את הקשו מהמעשים שעשו הנאשמים האחרים", וכן ההרשעה אינה מבוססת על "ביצוע בצוותא" למקום בו לא הוכחו כל יסודות העבירה באשר לנאם זה או אחר.

ג. **יסוד הפרסום** - בית המשפט דן בשאלת התקיימות יסוד הפרסום, אחד היסודות העובדיים של העבירה, לפי סעיף 34 כדין לחוק העונשין. בית המשפט ראה בקיומו של מצג חזותי במהלך אירוע חתונה שלו הזמן כ-500 אורחים אשר באידי ביתו ביריקוד לצליליシリ נקמה, תוך הנפת חפצים שונים אשר ממחישים את המסגר המסתית למול עיניהם של עשרות צופים מאורחיה החתונה, שלא לומר מאות מהם, תוך שילוק מהאורחים מצלמים בעצם את הריקוד באמצעות מכשירי טלפון סלולריים כמקים את יסוד הפרסום כהגדרתו בחוק העונשין.

בית משפט קמא ראה באולם אירועים שבו מתקיימת חתונה בנסיבות מאות אורחים - מקום ציבורי. לצד זאת, בית המשפט ציין את עדותו של אשבל, שלפיו החתונה הייתה "פתוחה" לקהל הרחב. מכל מקום, מסקנתו שאף אם מדובר באירוע פרטי, הרי שאין לקבל את הפרשנות שלא ניתן לפרסם דברי הסתה במסגרתו.

בית המשפט דחה טענה נוספת שהועלתה, ונוגעת לכך שהמשיבה היא שפעלה לפרסם את הסרטונים.

כמו כן ציין כי הפרסום נעשה לשם דיווח העבירה וכי לקדם אינטראס ציבורי, ولكن אין ללמידה מפרסום זה דבר לעניין ביצוע העבירה.

עניין אחרון שבו דין בית המשפט בהקשר זה הוא השאלה האם מדובר בפרסום מסית. בית המשפט ראה במעשהיהם של המערערים והאחרים שמדוברים מסר של דברי שבח, אהדה ועידוד למעשה אלימות וטרור, המבטאים תמייה מלאה בו ומזדהים עמו, ובהתאם מעשים אשר קוראים לעשיית מעשי נקמה נוספים נספחים בערבים כדוגמת המעשה שבו הביעו הנאשימים תמייה. בית המשפט ציין שהמעשים כללו הנפת שלטים שעלייהם תמונות קורבנות הרצח בדומה ובכלל זה תמונת התינוק עלי דזואבשה, הנפת קל-נסך, הנפת בקבוקים דמווי בקבוקי תבערה, הנפת שלטים הקוראים לנקמה, דקירת תמונות בני משפחה, ודקירת תמונות התינוק עלי דזואבשה באמצעות סכינים, שריפתה וקריעתה באופן אשר ממחיש את מעשה הרצח הנתעב. וכן, הcola תוך ריקוד נלהב לצלילי שירותים הקוראים במילותיהם לנקמה. לדידו של בית משפט כאמור, מדובר בפרסום מסית כהגדרתו בחוק העונשין.

ד. יסוד האפשרות הממשית - רכיב העבירה המרכזי שנדון בהכרעת הדין היה האם התקיים יסוד האפשרות הממשית - הדרישה שלפי הפרסום על פי תוכנו וניסיבותיו יביא ברמת הסתברות ממשית לעשיית מעשה אלימות. בית המשפט מצא שגם זה הוכח כדבוי במהלך המשפט. בהכרעת הדין ניתן בית המשפט את מבחני העזר שנקבעו בעניין **בן חורין**:

מיהوت המפרסם והאוירה השוררת בציבור - בית המשפט לא התעלם מכך שהמערערים והנאשימים האחרים הם צעירים שאינם נשאים בתפקידים בעלי השפעה חברתית, ואינם בעלי מעמד רם בקרוב בני קהילתם. למatters זאת, בית המשפט מצא שיש בריבו האנשים שנטלו חלק במעשים, כמו גם באופן הנלהב והמושלhb שבו נעשו - משומן יצירת הזדהות עם הנאשימים כקבוצה וסחיפה למעגל ההסתה צעירים אשר שאבו השראה מהנאשימים וממעשייהם. זאת בשל האוירה ששררה באותה עת בציבור, כעולה מפרסומים שונים שהגישה המשיבה (ת/51);

סוג האלימות המדוברת - בית המשפט הפנה לכך שהמערערים והאחרים קראו במעשהיהם לעשיית מעשה רצח מתוך שעודדו ושיבחו מעשה רצח קודם שאותו הגדיינו כנקמה, ומثان שקרו למשעי נקמה נוספים. מסקנת בית משפט كما הייתה שמדובר בשבח ובקיראה לעשייה החמור ביותר בספר החוקים.

היקף הקבוצה החשופה לאלימות, היקף הפרסום וקהל היעד - היקף הקהל שנחשף ליריקוד כלל عشرות עד מאות מאורחי החתונה שצפו בריקודים, וזאת אף אם הסרטונים לא הופצו ברבים באמצעות האורחים שצלמו את השתרוח. בלאו הכי, אלה לבסוף הופצו והרי שמדובר באנשים רבים. בית המשפט עמד על כך שקהל היעד שנחשף לפרסום, הכיר מקרוב את עצורי פרשת דומה, וחילקם היו חברים הטובים של העצורים. אשבל הזיכר את חברי העצורים בזמן החופה. בית המשפט סיכם את הדברים בכך שהairoע בדומה "נכח" בחתונה ורובה של הקהל היה מודע לו והכיר את פרטיו. בית המשפט קיבל אפוא את עדמת המשיבה שפרסום דברי הסטה בסביבה שכזו הוא

מסוכן ובעל פוטנציאל רב להוביל לעשיית מעשי אלימות.

הקשר הפרטום, מקומו והמדיום שבו נעשה שימוש - בית המשפט עמד על כך שהמעורערים עשו את מעשיהם במהלך ריקוד בחתונת השפה למפגן הסטה מכוער ואכזרי. בית המשפט הניח שהairoע היה ספרוני ולא תוכנן מראש. בית המשפט יצא מנקודת הנחה שאין לייחס למעורערים את היוזמה לאירוע, את הכנת השליטים, הבאתם לאורם וחלוקתם לאורחים. עם זאת, המעורערים בחרו לעורוך את מפגן הסטה בלבד לבבאים רבים הרבהם מערבים את שמחת החתונה בשמחה פסולה על רצח של חפים מפשע ותו록 שהם חושפים את המסר המסייע לקהל רב.

לצד היבטים אלה למד בית משפט קמא על הוכחת היסוד העובדתי מעודתו של שר הביטחון לשעבר מר משה (בוגי) יعلון, שהתייחס בעדותו לכך שמדובר בהסתה שיכולה להביא למשעים דומים (עמ' 482).

מסקנותו של בית משפט קמא הייתה אפוא ש"סקול המבחן והנסיבות הרלוונטיות כמו גם עדותו של שר הביטחון לשעבר, הובילו למסקנה שתוכנו של הפרסום המסייע והנסיבות שבהן פורסם עלולים היו להביא לעשיית מעשה אלימות, לכל הפחות ברף הסתרות של אפשרות ממשית".

11. לאחר ניתוח יסודות העבירה והסוגיות המשפטיות פנה בית המשפט לדין פרטני באשר למעשיו של כל אחד מהמעורערים ומהנאשמים האחרים. בית המשפט ניתח את האישום שייחס לכל אחד מהמעורערים, את עדותו, ואת הראיות האחרות. בית המשפט הרשיע את המעורערים בעבירה של הסטה לאלימות, לאחר ניתוח מפורט ויסודי של גרסאותיהם ודוחיתם של ההסבריהם שננתנו.

12. בהתייחסו לעבירות הנוספות שייחסו לחלק מהמעורערים ציין בית המשפט את הדברים הבאים:

א. **פינר** - בית המשפט ראה בכך שלבש חולצה שעליה הכתוב "אין ערבים אין פיגועים", והניף חולצה צהובה שעליה סמל תנوعת "כך", תנועה אשר הוכרזה כארגון טרור בשנת 1994, תמייהה בארגון טרור והסתה לגזענות. בית המשפט דחה את ההסבר שנותן פינר, כי ראה בכך מעשה משעשע וחסר משמעות ועמד על כך שהמעשימים משליכים את העבירות שבהן הוואם, שכן מדובר בפרסום מסרים גזעניים במטרה להסיט לגזענות. בית המשפט ראה בשימוש בחולצה שעליה הסמל של "תנועת כך" כגילוי זהדות עם ארגון טרור והסתה לטרו.

ב. **אשבל ופינר** - בית המשפט מצא שהוכחו יסודות העבירות של החזקת נשק, וזאת על יסוד מה שנראה בסרטונים - שניהם נצפים מנופפים בכלים הנשק. בית המשפט לא ייחס משקל לכך שלא הייתה בכלים הנשק מחסנית, והפנה לראיות שבהן הוכח כי מדובר בכלים נשק. בית המשפט דחה את טענת אשבל שלפיה לא ידע לזרות אם מדובר בכלים נשק אמיתי או לא, ודחה טענה דומה של פינר. בית המשפט ביכר את עמדת המשיבה, כי אשבל ופינר לא הצליחו לסתור את חזקת הידיעה, על אף היותם בגילופין.

ג. **סוכי** - בית המשפט קיבל את טענת המשיבה לכך שסוכי הפר הוראה חוקית, וזאת לאחר שהונחו לפניו הפרוטוקולים ת/31 ו-ת/32. סוכי נדרש לשוב לבתו בשעה 22:30, אך נצפה הסרטוני החתום. בית המשפט

קיבל את עדותו של אחד הצלמים לגבי שעת הצלום, ועל יסוד עדות זו והבדיקה שנעשתה מצא כי סוכי היה באירוע החתונה לאחר השעה 20:30, ומשכך הפר את תנאי השחרור.

12. עניין אחרון שבזאת בית משפט קמא בהכרעת הדיון הוא טענת המערערים לקיומה של הגנה מן הצדק מחתמת אכיפה בררנית: הפליה בהשוואה למשתפים נוספים בחתונה שעשו מעשים דומים ולא הוכנסו לכתב האישום; הפליה בהתייחס למקרים אחרים של הסתה לכואורה שבהם לא פתחה המאשימה בחקירה ולא הגישה כתבי אישום. בית משפט קמא החליט לדוחות את טענת הגנה על שני היבטיה. לאחר סקירת הרקע הנורומטיי קבע בית משפט קמא שיש לקבל את ההסבר שנטנה המשיבה להגשת כתבי האישום. לפי הסבר זה, נועתה חלוקה של החשודים לשולשה מעגלים. בمعالג הראשון נכללו הרוקדים שהיו שותפים פעילים להסתה ואשר הצירוף של פעולותיהם הוביל ליצירת העבירה. לمعالג זה שיוכו אלה שהניפו שלטים ודקרו את תМОנות בני משפחת דואבשה. בمعالג השני נכללו מעורבים שרקדו בمعالג המרכזי תוך הנפת כלי-נשק או חפצים דמו"י כלי-נשק. בمعالג השלישי נכללו מי שרקדו למילוט השירים שעה שהונפו סביבם כלי-נשק ושלטים, אולם לא אחזו בשלט או בכלי-נשק בעצמם. המערערים, למעט פינר, נמנים על המمعالג הראשון. פינר הוואשם בשל כך שנופף בנשק בעודו לבוש בחולצה של תנועת "קר". בית המשפט ראה בכך מדיניות מידיתית, סבירה, הוגנת והגינית, ועל כן סבר שאין יסוד לטענת האכיפה הברנית.

מכאן פנה בית המשפט להתייחס למקרים האחרים, וממצא כי המערערים לא הופלו לרעה ללא הצדקה עניינית. בית המשפט בחר את הסברה של המשיבה למדיניות ההעמדה לדין בעבירות הסתה, תוך התייחסות לרשימת התקנים שהובירה, וההסבירים שנטנו לסייעתם של תיקים: חולף זמן, חוסר ראיות, קבלת אחראיות והבעת חרטה. בית המשפט בחר את רשיימת התקנים, והגיע לכלל מסקנה כי סיגרתם נועתה לפי אמות מידה משפטיות, משיקולים מקצועיים וענייניים ולא נמצא יסוד להטיה פוליטית. בית המשפט עמד על כך שמדובר במקרה מיוחד וחרג, שכלל שילוב שבין עבירות הסתה לעבירות נשק, ביצוע בצוותא של עבירות הסתה, קשר של עבירות הסתה למקרה טרור רצוני וكونקרטי, וכן שההסתה כללה הנפה של כלי-נשק, סכינים, בקבוקים שנחזו להיות בקבוקי תבערה, ותMONות של הנרצחים, תוך מהשחת הרצתו בדרך של דקירת התMONות שריפתן וקורעתן, למול עיניהם של אורחים רבים שהשתתפו בחתונה. בית המשפט הסכים עם עמדת המשיבה שהתמהיל במקרה זה כה חריג בעוצמתו, עד שהחליטה שלא לפתח בחקירה במקרה שאין סבירה ואין מתইשבת עם האינטרס הציבורי.

גזר הדיון

13. בית משפט קמא נתן גזר דין נפרדים לכל אחד מהמערערים, ואולם עיוון בהם מלמד כי נקבע, ובצדק, מתחם עונש הולם אחד. בגזר הדיון בחר בית המשפט את הערכים המוגנים שנפגעו: ערך ההגנה מפני מעשי אלימות הנובע מהחשש שההסתה טוביל לעשיית מעשי אלימות מצד אלה שנחפרו לה; ערך השמירה על שלום הציבור וביטחונו, וביטחון רכושו; ערך ההגנה על השיך הציבורי הפומבי כשהוא נקי מביטויים מקדמי אלימות; ערך שמירת בטחון הציבור מפני החזקה בלתי מורשת של כלי-נשק; וערך ההגנה על שלטון החוק.

14. בית המשפט קבע כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים גבוהה, וציין כי מדובר בהפגנת שמחה בקשר עם רצח של חפים מפשע באירוע טרור, במהלך ריקודים ושירים אשר שלחו את הנוכחים. בית המשפט פנה לכך שהמערערים המחייבו מסר מסית, בעת שנגנו שירים שלהם תוכן רלוונטי הקורא לנקמה, תוך שהם מניפים שלטים בעלי מלל הקורא לנקמה, מניפים את תMONות הנרצחים, מניפים כלי-נשק, מניפים בקבוקים שנחזו להיות בקבוקי תבערה, ומדמים את

מעשה הרצח הנתעב באמצעות דקירת תמונה בני המשפחה שנרצחו ובכלל זה דקירת תמונה התינוק שנרצח, שריפתה וקריעתה, בمعنى שחרור מקابرיו של הרצח. בית המשפט הפנה להכרעת הדיון, שבה נקבע שמדובר במקרה חריג בנסיבותיו ובעצמתו, הן בשל השימוש שבין עבירות ההסתה לעבירות הנשக; הן בשל כך שעבירת ההסתה נועברה בצוותא; הן בשל כך שההסתה קשורה למקירה טרוור רצחני קונקרטי; והן בשל כך שההסתה כללה מצגים של הנפת כל נשך, סכינים, בקבוקים שנחזו להיות בקבוקי תבערה, ותמונות של הנרצחים, תוך דקירת התמונות שריפתן וקריעתן.

15. לעניין מדיניות הענישה הנוגנת, סקר בית המשפט את גזר הדין שניתנו בעבירות של הסתה לאלימות, וסקר את העונשים שהוטלו בהם. בית המשפט התייחס לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות ועמד על כך שהairoע לא היה פרי של קשרית קשר או תכנון מוקדם, בית המשפט דן בחלוקת כל אחד מהמעעררים בביצוע העבירות ומידת ההשפעה על האחרים; בית המשפט עמד על הנזק הצפוי מביצוע העבירה, ועל הסיבות שהביאו את המערערים לביצה.

16. לאחר שקידת כל היבטים הנוגעים לקביעת המתחם, נקבע מתחם אחד לכל המערערים, שנע בין שלושה חודשים מאסר, שניין לשאת אותם בעבודות שירות ועד 18 חודשים מאסר בפועל, לצד מאסר על תנאי וקנס. בית המשפט קבע מתחם זה גם לנאיםים שביצעו עבירות נוספת.

17. באשר לעונשים שהוטלו על כל אחד מהנאשמים נקבעו הקביעות הבאות:

א. **אשבל** - בית המשפט התייחס לנסיבות הנוגעות לאשבל. הוא ציין כי הוא נשי ואב לתינוק, שמנעה אורך חיים נורטטיבי ועמד על הפגיעה מהטלת עונש מאסר בעבודות שירות. בית המשפט פרט את האמור בתסקירות המבחן ודקף לזכות אשבל את הפקת התובנות במגעיו עם שירות המבחן, וכן נתן ביטוי לחלוף הזמן. בית המשפט הזכיר כי לחובת אשבל הרשעה אחת קודמת בעבירה שהתיישנה והבהיר כי לא העניק לכך משקל רב. באשר להרשעתו של אשבל בעבירה של החזקת נשך, בית המשפט עמד על כך שנטען שמדובר באירוע אחד וה�性ה טענה למתחם אחד, ולכן לא ניתן להחמיר עמו אשבל בגין המתחם בשל כך שהורשע בעבירה נוספת. בית המשפט מצא אףוא שיש מקום לאשבל בשליש התחthon של מתחם העונש ההולם וכן לארבעה חודשים מאסר בעבודות שירות, מאסר על תנאי וקנס. בגזר דין משלים נקבע מקום ביצוע עבודות השירות.

ב. **פינר** - בית המשפט התייחס בעת שגורר את העונש המתאים לפגיעה בנאשם ובעצמו. היא הזכיר כי פינר מנהל כiom אורך חיים נורטטיבי, הוא נשי ואב לשולשה ילדים שניהם מהם לומדים במסגרת חינוך מיוחד. נוסף על כך, בית המשפט התייחס לחלוף הזמן וכן פרט את עברו הפלילי של פינר שלחוותו שלוש הרשעות קודמות, שהאחרונה בהן היא משנת 2006 שבה נדון ל-24 חודשים מאסר בשל חבלה חמורה, שימוש בכלי וריהה שלא חוק וידי אבניים. בית המשפט דחה את הטענה להקללה בשל אפליה עם מעורב אחר, ובמסופו של דבר מיקם את עונשו של הנאשם בשליש התחthon של המתחם אר לא בתחתיתו וכן לחמשה חודשים מאסר בעבודות שירות. גם בעניינו של פינר לא ניתן ביטוי להרשעתו בעבירות נוספת.

ג. סובי - באשר לסובי עמד בית המשפט על כך שהוא נשוי, אב לשני ילדים קטנים ומנהל אורח ח'ים נורמיטיבי. בית המשפט פרט את העולה ממסקירות שירות המבחן ואת נטיית האחראיות החלטית ואת שינוי התפיסה. נוסף על כך, בית המשפט הזכיר את חלוף הזמן וכן פרט את עברו הפלילי. עבר זה כולל הרשעות מהשנים 2016 ו-2014. הרשעה המאוחרת יותר היא בסיכון חי אדם בנסיבות חברה, הפרעה לשוטר והזק לרכוש בمزיד. סובי נדון ל-8 חודשים מאסר בפועל. על יסוד שיקולים אלה נקבע כי עונשו של סובי ימוקם בשליש התחתון וייגזר עליו עונש של 4 חודשים מאסר בעבודות שירות. סובי לא נדון לעונש נוסף בגין הרשעתו בעבירה של הפרת צו שיפוט.

ד. פין - בית המשפט ציין בגזר הדין את הטענה לכך שהטלת עונש מאסר בעבודות שירות תפגע בהשתלבותו של פין בישוב, ותגרום לפגיעה תעסוקתית וכלכליות. הוא ציין את התרשומות שירות המבחן מהכרה באחריות, הבעת חרטה והבנת הבעיות בתנהלות, אף אם זו הגיעו באיחור, וכן ציין את חלוף הזמן מאז ביצוע העבירה. בית המשפט עמד על כך שאין לחובתו של פין עבר פלילי אך ציין רישומים פליליים ללא הרשעה, ומשכך דין גם את פין למאסר למשך 4 חודשים לריצוי בעבודות שירות.

ה. זלטקין - בענינו של זלטקין נקבע אותו שבית המשפט החליט לחרוג מהמתחם כלפי מטה בשל שיקולי שיקום. בית המשפט עמד על כך שזלטקין קיבל אחריות על המעשה, גילה הבנה לחומרתו במישור המוסרי, הביע חרטה וחש בשואה בין מעורבותו. נוסף על כך צוין כי זלטקין אין הרשעות קודמות וכי מסקירות שירות המבחן נלמד שהשתקם והוא אף עוסק בשיקום אחרים. משכך הוטל על זלטקין עונש של שירות לתועלת הציבור בהיקף של 180 שעות, מאסר על תנאי וקנס.

עיקרי הטענות

18. חמישת המערערים העלו טענות כלפי הכרעת הדין וגזר הדין. נפתח בסקירת הטענות העקרוניות, שהיו הקשורות לכל המערערים, אף אם כל אחד מבאי כוח המערערים נתן דגש להיבט שונה שלהן וזאת מבלתי לעורר הבחנה בין המערערים השונים. לאחר מכן נתייחס לטענות המינוחדות לכל אחד מהמערערים וכן לטענות לעניין גזר הדין.

19. המערערים רואים באירוע מושא כתוב אישום אירוע חריג, ולטענתם לא ניתן לראות במעשה קצר מאוד שנמשך דקות ופעלו שנית באירוע ריקוד בחתונה של אחד מהם, ובמהלכו מונפים שלטים וחפצים ומוחזקים נשלחים על ידי מספר רב של חוגגים שחלקים מבושים כאירוע שיווצר הסתה. לטענתם אין מדובר בטקסט, נאום, שירה, פוסט או מיצג ברור שלא ניתן לפרשנות, אלא לכל היותר הבעת מחאה באשר בדרך החקירה של האירוע בדומה. על רקע זה האירוע נבחן על ידי בית משפט קמा בדרך לא נכונה ומתוך קשרתו למה שהתרחש בדומה.

20. טענת המערערים היא כי בית משפט קמא שגה בקביעתו כי מתקיימים רכיבי העבירה. טענה זו ממוקדת בשני היבטים עיקריים: האחד, האם מדובר בפרسום מסית; השני, האם מתקיימים המבחן ההסתברותי, והונחה תשתיתית לקבוע קיומה של אפשרות ממשית.

באשר ליסוד הפרסום, המערערים טענו כי זה לא מתקיים. אותו ריקוד מלאה בחפצים אינו מהוوه פרסום ואינו עונה על ההגדירה שבסעיף 34 כד' לחוק העונשין. אין מדובר במשהו כתוב, מודפס, חומר מחשב, ואף לא ניתן לראות בו 'מצג חזותי'. נוסף על כך אין מדובר בפרסום שהופץ בקרב אנשים או שהוצג באופן שבו אנשים במקומות ציבורי יכולים לראותו. חתונה היא אירוע פרטי ולכך אין מדובר באירוע ציבורי ופומבי. הפרשנות שניתנה לכך בהכרעת הדין היא אכן יכולה לטענת המערערים פרשנות שעומדת בניגוד להוראות החוק ומרחיבת אותו. נוסף על כך נתן, כי לא ניתן לראות בריקוד בחתונה ככמה הנתפס בעניין המשתתפים והצופים כאירוע של העברת מסרים או דעות ובಥ לא אלימות. לצד זאת נתן כי מי שפרסם את הסרטונים המלמדים על אירוע החתונה היו דווקא גורמי הביטחון. בהמשך לכך נתן כי ריקוד תוך כדי הנפת רובה אינה יכולה להיות פרסום, משום שהיא איננה מבטאת מבע מילולי או מיצג חזותי אלא התנהגות הבועתית, אלא שהተנהגות לא נכללה במסגרת רכיביה של הגדרת הפרסום.

המערערים חלקו על התקיימות ייסוד הסתברותי - קיומה של אפשרות ממשית שהמעשים יביאו לאלימות. לטענתם הפרשנות שבה נקט בית משפט קמא מביאה לירידת הערך של ייסוד הסתברותי ומונוגדת לרעיון שעומד ביסוד הדרישה לאפשרות ממשית ולא לאפשרות סבירה. לפי הטענה בית משפט קמא הנמיך את הרף הנדרש ולמעשה פסק על יסוד אינטואיציה וסלידה מהמעשה ללא שישם נוכנה מבחן הסתברותי. "שם המבחן שנקבע בעניין **בן חורין** כפי שנעשה בהכרעת הדין הוא לפני הטענה הטלת אחריות פלילית בגין ביטוי שבח ואהדה לאלימות, והדבר רחוק ממלמא אחר דרישת הסתברות הממשית. עוזי י' בם שטען בעניין זה בהרחבה הציע לבחון את התקיימות ייסוד הסתברותי באמצעות שרשראת של גרים ש כוללת את כל רכיבי האירוע ובוחנת האם קיימת אפשרות ממשית להגיע מהשלב הראשון עד לשלב האחרון. לטענתו הדבר אינו מתקיים ולכך אין מדובר באפשרות ממשית. בהקשר זה הייתה טענתו של עוזי בם כי בחינת האפשרות ממשית מבוססת על "שני שקרים" בהגדתו. שקר אחד - כי חל הכלל שאין עונשיין אלא אם מזהירין, והשקר השני - כי ניתן לישם מבחן הסתברותי של אפשרות ממשית בדרך של מבחן אמפירי. לטענתו, המבחן שנקבע בדרך "שומו נועד להלבין" פסיקה מבוססת אינטואיציות ותחושים בתוך של שופטים, מבלתי שיש לבית המשפט כלים להעיר את מידת הסתברות שהפרסום יוכל לעשות אלימות. בדרך זו, לטענתו, מושׁע אדם בפלילים לפני מידת הסלידה של השופט הדין בעניינו מהפרסום ולא לפני הסתברות שיביא לאלימות. מבחן זה אינו תקף במשפט הפלילי.

טענה נוספת המערערים נוגעת לסינרגיה שушה בבית משפט קמא בין המעשים והעושים באופן שבו הרשע את המערערים בביצוע בצוותא של כל המעשים מבלתי להבחן ביניהם ובלתי לתת ביטוי למידת חלקו של כל אחד באירועים, כמה זמן נמשכה מעורבותו, ומה בדיקות עשה.

באי כוח המערערים טענו כלפי דחית טענתם להגנה מן הצדקה. הם הפנו לחומר הרבה שהגישו, לאחר שהתקבלו בקשوتיהם למצאת חומרים מהטבעה, וראו בהתייחסות בית המשפט לטענה זו כהתיחסות מצומצמת ונעדרת הנמקה. בית המשפט לא בחר את האפילה כלפי נוכחים אחרים בחתונה שלא הוועדו לדין, וכן לא בחר את הטענה ביחס למקרים אחרים, שבהם הונחה לפני תשתיית קבוע כי מי שנחישו בביצוע של עבירות דומות ואף חמורות יותר לא הוועדו לדין. לטענת המערערים בית המשפט קיבל את עמדת המאשימה מבלתי שבחן אותה לעומקה ואימץ אותה להכרעת הדין.

באשר לטענות ה konkretiyot שנוגעות למערערים נטענו הטענות הבאות:

א. **אשבל** - בעניינו של אשבל נטען כי אף שהוא החתן לא ניתן לראות בו 'בעל השיטה באירוע' אלא דווקא היפך מכך. מדובר באדם צעיר שחוגג את חתונתו, והוא הנשלט והmóvel ולא היפך מכך. מכאן הטענה שלא נכון היה ליחסו אחריות למיצגים שהוא והרשותו אותו בגנים. בנוסף נטען כי הקביעה שהיא מודע לכך שהוא אוחז בנשק אינה מבוססת ולא הוכחה. טענה נוספת שהועלתה לזכיו מעבירה הנשק בשל הגנה מן הצדקה, נוכח אי העמדתם של אחרים שאוחזו בנשק לדין.

ב. **פינר** - נטען לכך שלא מתקיים היסוד הנפשי לעבירה הסתה לגזענות רק בשל כך שפינר לבש חולצה עם כתוב למשך זמן מועט במסגרת חתונה ולא באירוע פוליטי. בנוסף על כך נטען כי לא מתקיים היסוד הנפשי לעבירה ההזדהות עם ארגון טרור, שכן ההסבר שניตน על ידי פינר כי סבר שתנועת "כר" אינה קיימת, ומכאן שלא ניתן למוד על מטרה להזדהות עמה. טענה נוספת מוקדזה בקיומה של הגנה מן הצדק באשר לעבירה החזקת הנשק למול אחר שלא הוועד לדין.

ג. **פיין זלטקין** - נטען כי חלקו של זלטקין באירוע הוא מינורי ונמשך שנים בודדות, וכן נטען כלפי זהיוו של פיין כמי שנטל חלק באירוע על יסוד צפיפות בית המשפט בסרטונים. בית המשפט החיל בעניינים סינרגיה מלאכותית כדי לסייע להם מבצעים בצוותא.

באשר לטענות ה konkretiyot שנוגעות לגזר הדין נטענו הטענות הבאות:

א. **אשבל** - נטען כי בית המשפט שגה בעת שקבע לגבי אחוריות מוגברת בשל היותו החתן וזאת למרות שהוא נכון לקבוע לו אחוריות מופחתת. בית המשפט לא נתן משקל מספיק לפגעה שנגרמה לו ולמשפחה שלו באירוע ובשל הפרטום, וכן התעלם מעדות אביו על הפגעה בבריאותה של אמו. בנוסף על כך נטען שלא ניתן משקל מספיק לאכיפה הברנית וכן לאומר בתסוקיר שירות המבחן. משכך, בקשה אשבל היא להטלת עונש מאסר מותנה ושירות לטעלת הציבור בהתאם להמלצת שירות המבחן.

ב. **פינר** - בעניינו של פינר התבקש לkür את יום העבודה במסגרת עבודות השירות ל-6 שעות וזאת בשים לב לנسبות האישיות - שני ילדים במסגרת חינוך מיוחד ובת הזוג, אם של הילדים שהיא רופאה המועסקת במסגרת צבאית. נטען בנוסף כי היה מקום להקל בעונשו בשל חלקו המוצמצם שנמשך כ-20 דקות והגעתו לזרת הריקודים לאחר הסבב הראשון.

ג. **סוכי** - התבקשה הקללה בעונשו בשל צרכי הפרנסה שלו, ובשל כך שעונש מאסר בעבודות שירות יביא לאבדן מקום העבודה. התבקשה הטלת עונש צופה פני עתיד.

ד. **פיין** - נטען כלפי או-אימוץ המלצה שירות המבחן בעניינו וזאת בשים לב לכך שאין לו הרשות קודמות, אלא פרט רישום בעבירות שאינן מן העניין, וכי הביע עמדות מתונות שתומכות בשמירת חוק בפני שירות המבחן. בית המשפט לא נתן ביטוי לתהילר שעבר שהצדיק סטייה ממתחם העונש ההולם בעניינו. لكن, נתקבש להטיל עליו עונש של מאסר מוותנה ושירות לtowerת הציבור.

ה. **זלטקין** - נטען כי היה מקום להימנע מהרשעתו כפי שהמליץ שירות המבחן נוכח(Cl)קו המזער' באירוע, שנשק לחוטי דברים. התסקיר בעניינו הציג הлик משמעות' שהיה בו כדי להביא להימנע מהרשעה.

27. המשיבה מבקשת לדחות את העrüורוים על הכרעת הדין ועל גזרי הדין. בפתח טיעוניה עמדה המשיבה על מהותו של אירוע, שהתרחש בחתוּנה שנוכחים בה מאות אורחים. במהלך שיאם של הריקודים ולצלילי שירים אשר שמעוותם תפילה לפיצוץ המסגד בהר הבית, בקשה וקריאה לנקמה, "נקמה בפלשתין", "שאגה לטرف", התקבצו מעגלים של שירות רוקדים בשלוב יצרים מכוער ושלוחeson, ובכללם המערערים כל זאת לעיני מאות אורחים. לטענת המשיבה המערערים נמנעו על קבוצת הרוקדים הפנימית והו שותפים פעילים ואקטיביים למשעי הסטה, כך שהציגו של פעולותיהם יצרו מעשה ממשי של תמייה ישירה והדרה של הפעולה האלימה של הצתת בית משפט דואבשה וجرائم מותם של בני המשפחה בפיגוע.

28. עמדת המשיבה היא כי הכרעת הדין מנומקת היטב, מיסודה על קביעות עובדיות וממצאי מהימנות וכוללת ניתוח משפטי מדויק ומפורט ולא נפל בה כל פגמ או טעות. משכך בקשת המשיבה היא לדחות את העrüור.

29. באשר להתקיימות יסודות העבירה של הסטה לאלימות נסמכת המשיבה על הנитוח שנעשה בהכרעת הדין לריכב הפרטום ולהגדרת מקום ציבורי. היא מפרטת את הרכיבים השונים שנקבעו בעניין **בן חורין** ואת התקיימותם במקרה שלפניינו, וכן חולקת על הטענה כי הפרטום היה חלק מקמפיין של גורמי הביטחון.

30. לטענת המשיבה היסוד ההסתברותי הנדרש לעבירה מתקיים במקרה שלפניינו בשים לב לקהל היעד, לחלקם של המערערים במעשה, למועד הפרטום, לטיב הסטה וסוג האלימות. לשיטתה חיבור כלל אמות המידה מחיב את המסקנה לכך ששינה אפשרות ממשית לכך שהפרטום המסתית יביא לעשיית מעשה אלימות. המשיבה חולקת על טענת המערערים באשר לצורך שרשרת גרים נטען כי המבחן הוא לקיומו של פוטנציאלDOI במצויה במיצג הבוטה והחריג של האדרה של פיגוע רצחני ומתן לגיטימציה חרבותית למעשים אלה, לעיני צעירים רבים, ומאות אורחי החתוּנה כדי להקים את האפשרות ממשית לכך שהמעשים יביאו לעשיית מעשה אלימות.

31. המשיבה מאשרת כי יתכן והיה מקום לכלול בין סעיפי העבירה שצינו בכתב האישום את הסעיף הנוגע לביצוע בצוותא, אך מכל מקום הדברים נטענו בכתב האישום והוכחו ולכן הגנת המערערים לא נפגעה. האישומים עצם אינם נשענים על היות מי מהמעערערים מבצע בצוותא אלא על היותו של כל אחד מהם מבצע עיקרי, כאשר הביצוע המשולב יצר את האפקט הסינרגטי והעוצמתי של המסר שהועבר בריקוד, מסר שכל אחד מהמעערערים העביר

32. לטענת המשפט אין יסוד לטענת האכיפה הברורנית בנסיבות הנסיבות. היא פרטה את האופן שבו בחרה להעמיד לדין את המשתתפים באירוע, תוך חלוקתם למעגלים שונים, ומכאן מסקנתה שאין הפליה בהעמדה לדין של המעוררים לעומת מעורבים אחרים, וכך גם לא לעומת מי שנחחשו בעבירות הסתה לאלימות ולא העמדתו לדין.

33. המשפט סבורה כי קביעות בית משפט קמא לעניין היסוד הנפשי הוכחו גם הן וכי הוכחה מודעת לרביבי העבירה, לתוך השלטים, והתמונה שעיליהם, לאירוע "דומה" ולמשמעותו.

34. באשר לטענות הקונקרטיות לעוררים השונים השונים המשיבה כר:

א. **אשבל ופינר** - המשפט סבורה כי הוכח טוב הנשק והוכחה מודעתם להחזקת הנשק, ובעניין זה קביעות בית המשפט מבוססות על הראות שהובאו, כאשר עולה מתוך הרטוטנים בבירור שמדובר בנשק אמיתי וכי המעוררים מודעים לכך.

ב. **פינר** - בעניין עבירות ההסתה לגענות והזדהות עם ארגון טרור נתן להתקימות יסוד המטרת כפי שקבע בית המשפט קמא וכן לכך שפינר היה מודע לסמל של תנועת "кар" שהיא על החולצה וכן קביעתו מוצדקת.

ג. **סובי** - המשפט סבורה שאין יסוד לטענה לפיה לא הפר סובי את תנאי מעצר הבית והוא נשמכת על קביעת בית משפט קמא.

ד. **פין** - המשפט חקרה על טענותיו של פין לעניין זההו, וטענה כי בית המשפט פרט את התרשומות מהרטוטנים ואין יסוד להתערב בקביעה זו.

ה. **זלטקין** - המשפט סבורה כי גם בעניינו זההו שمبرוס על תיעוד האירוע לא מותיר ספק באשר להזוהו.

35. באשר לזרוי הדין, המשפט ביקשה שלא להתערב בהם וראתה את העונשים שהוטלו כעונשים מתונים שנוטנים ביטוי לשך הזמן שחלף ולנסיבות האישיות. המתחמים שנקבעו הולמים את המעשים ואת מדיניות העונשה וכן גם קביעת העונש הקונקרטי לכל אחד מהמעוררים.

דין והכרעה

.36. לאחר עיון בהכרעת הדין וגזרי הדין, ובטענות הצדדים הגעתי לכל מסקנה כי למעט בעניין אחד הנוגע לגור דין של פינר דין העורורים להידחות.

.37. הכרעת הדין וגזרי הדין שניתנו בבית משפט קמא הם מפורטים ומונחים היטב. ניתנה בהם התייחסות למכלול הטענות להכרעת הדין ולמכלול הטענות לשלב גזר הדין. בית משפט קמא ערך ניתוח קפדי ו邏輯י של התשתית העובדתית, של ההיבטים הנורמטיביים ומסקנותיו מקובלות עליו במלואן. משכך, יש לאמץ אותו ואין צורך לחזור על שכתב בהכרעת הדין וגזרי הדין פעם נוספת.

.38. לא זו אף זו, באי כוח הצדדים מזה ומזה התייחסו לקביעות שנעו על ידי מותב אחר בבית משפט זה בעניינים של קטינים שהועמדו לדין בנפרד (ענ"פ י-מ) 34306-10-21, 21-12-39629 **מדינת ישראל נ' פלוני** (2.3.2023) (להלן: **פסק דין בעניין הקטינים**). בית המשפט לנעור בבית המשפט המחויז' (כב' השופטים ד' כהן לKH, ד' גدعוני, ע' אבמן-מולר) דין באותו אירוע עצמו והכריע בטענות דומות שלא לומר זהות. אכן, אין זהות מוחלטת בין כל הטענות שהועלו שם לאלה שלפנינו אך בכל הנוגע לטענות המשפטים המذبور בעניינים דומים. הקביעות שניתנו בפסק דין בעניין הקטינים מקובלות עלי במלואן ואני סבור שיש לאמץ אותן כחלק בלתי נפרד מפסק דיןנו.

.39. בהינתן כל אלה, ATIICHIS בקצחה לטענות השונות, תוך שМОבהר כי יש לקרוא לTOR פסק דין את הקביעות שנעו בהכרעת הדין וגזרי הדין ואת הקביעות שבפסק דין בעניין הקטינים:

א. אני שותף לנition ישודות העבירה שנעו בהכרעת הדין ובפסק דין בעניין הקטינים (ר' הפירוט שנעשה בפסקאות 18-13 בפסק דין בערעור הקטינים). דעתך היא כי הוכח קיומו של פרסום, בשים לב לטיב האירוע, למשתפים הרבים בו, ולמציג הריקוד שנעשה כעליה מצפיה בסרטונים. כפי שנקבע בפסק דין בערעור הקטינים, המذبور באולם אירועים שנערכו בו מאות אורחים ואנשי צוות, וכן יש נראהות בו מקום ציבורי. הנפקת השלטים עם כתובות נקמה, תמנונות בני משפחת דוואבשה, תוך הנפקת כל נשק בעת השמעתם של השירותים "זכרני נא" וכפירים שואגים לטרף", מקיימת את יסוד הפרסום לגבי המשתתפים כולם, וזאת מבליל להידרש לאפשרות להפצה משנית שלהם גם למי שצופים בסרטונים בעת האירוע או לאחר מכן.

ב. לא מצאת מושג בטענה כי הפרסום נעשה בידי המשיבה וגורמי המדינה. אכן, עדותו של שר הביטחון לימדה על כך שדבר קיומו של האירוע ומה שהתרחש בו פורסם, אך אין מדובר ב'קמפיין מול קמפיין' כפי שנטען. מכל מקום, עצם קיומו של 'פרסום' מעריכת חתונה שבה משתתפים מאות אנשים וצופים בריקוד, בשלטים ובמצעדים מקיימים את הנדרש לצורך התקיימות יסוד זה בין רכבי העבירה. אני סבור כי מדובר בהרחבה בלתי סבירה של היסוד האמור אלא בפרשנות מתבקשת של רכיב זה בהגדלה [ראו עניין בן חורין, פסקה 6].

ג. באשר לטענות לאי קיומה של אפשרות ממשית, אני סבור כי נדרש הוכחה סטטיסטי אלא יש

להידרשו למבחנים שנקבעו בעניין **בן חורין**. ישום מבחנים אלה כפי שנעשה בהכרעת הדין מביא למסקנה שמתיקיימת אפשרות ממשית. כך לא נדרשת הוכחת כל שרשרת הגרימה, אלא בחינת הפטונציאל בלבד. הצגת הדברים שנעשתה על ידי עו"ד בם, בא כוחו של פינר, הייתה קיצונית ומשמעות קבלת טענתו היא מחייבת העבירה מספר החוקים. אף אם ניתן להניח כי היו מקרים שבהם יתעורר קושי בקביעת קיומה של אפשרות ממשית, המקרה שלפנינו רחוק מהם בכך טיב המיצג שנעשה, תוכן הדברים, ההקשר, המיקום, הקהל והיבטים אחרים כפי שפרט בית משפט קמא.

אוסיף בקצרה בהקשר זה כי אני שותף לנition שנוועשה בפסקה 25 לפסק הדין בעניין הקטינים, כל עוד מדובר בנסיבות נורמטיבי שאיןו ייחודי לקטינים שעונייםណון שם. כל זאת בהתייחס לקהל היעד של הפרסום, לאוירה ששרה הציבור, לסוג האלים המדברת, להקשר הפרסום והmdioms בו נעשה שימוש.

מסקנתי היא כי המשקל המctrבר של כל הרכיבים מוכיח מעבר לכל ספק סביר קיומה של אפשרות ממשית לכך שהפרסום המסייע יביא לעשיית מעשה אלימות.

בהקשר זה עיר כי זההרתי את עצמי מהאפשרות שהועלתה כי הסלידה שמעורר האירוע המזעزع היא שבאייה למתן פרשנות בלתי סבירה ליסודות העבירה ובעיקר לקיומה של אפשרות ממשית לכך שיביא לעשיית מעשה אלימות. עם זאת, מצאתה בהינתן מכלול השיקולים שפורטו לעיל, בהכרעת הדין ובגזר הדין, וכן בפסק הדין בעניין הקטינים, כי אכן מתקיים היסוד האמור.

ד. איני סבור כי בית המשפט טעה בעריכת 'סינרגיה' בין המערערים השונים. בית המשפט פרט בהכרעת הדין בהרבה מה חלקו של כל אחד, תוך הפניה לסרטונים ולראיות האחרות, והנition שנוועשה מלמד כי קביעות עובדות אלה, אשר החלקו של כל אחד מבוססות היטב.

מקובל עלי טענת המשיבה כי אותה 'סינרגיה' נועדה ללמד על טיב האירוע והמעשים אך ייחס לכל אחד מהמערערים ביצוע של מעשים מוגדרים שבಗינם הורשע.

ה. איני שותף לביקורת שהועלתה על הנמקת בית משפט קמא באשר לסוגיית האכיפה הברורנית וטענת ההגנה מן הצדוק. בית המשפט סקר את היבטים השונים של הטענה, זו בהם והכריע. אכן, בית המשפט לא נדרש לכל מקרה ומקרה שעליו הציבו המערערים אלא ערך הבחנה כללית יותר ואולם הבחנה שנערכה נתנת מענה מספק לטענה ולא נדרשה הרחבה נוספת.

אין חולק כי מדובר באירוע ייחודי. ההסבר שניתן בהכרעת הדין לבחירת המערערים מבין המשתתפים האחרים באירוע מספק וכך גם באשר להבחנה בין אחרים שנחמדו בעבורות הסתה לאלימות ולא העמדו לדין. מכל מקום, ניתן לפנות להיבטים הכללים והנורמטיביים בנסיבות שנוועשה בפסק הדין בערעור הקטינים, (פסקאות 37-65), וניכר כי טענות המערערים מקבלות מענה הולם גם מהכתוב שם לצד הדברים

שנכתבו בהכרעת הדיון.

ו. **בהתיחס לאישבל** - מודעתו לכך שמדובר בנشك הוכחה, ולא ניתן לזקוף לזכותו חוסר מודעות אף בשל היותו החתן או בשל כך ששתה. בית המשפט קבע כמצאה עובדתי שהיא מודעת לכך שהחפץ בו אח兹 הוא כל-נشك.

ז. **בהתיחס לטובי** - בית המשפט דחה את הגרסה שלפי 'דחווף' לו שלט לידיים, וקבע קביעה עובדתית באשר למודעתו למה שהתרחש. לא מצאתי יסוד להתערבות בקביעה זו. אין יסוד לטענה הנוגעת לאי הוכחת העבירה של הפרת הוואה חוקית, בשים לב לממצאים בית המשפט באשר למה שנמצפה בסרטון.

ח. גזרי הדיון שניתנו מקובלים עלי ולא מצאתי כי נפלה בהם טעות, לא כל שכן כזו המצדיקה התערבות עריכאת הערעור. בית המשפט קבע מתחם בכך, המבוסס על מדיניות העונשה הנוגגת תוך שניתן ביטוי בזמן שלחף. באשר לקביעת העונשים בתוך המתחם מצאתי אותה ראייה ונכונה. כך הדבר גם באשר לזלטקיון, בו חרג בית המשפט מהמתחם. נצין כי אכן סבור שקיימים התנאים להימנע מהרשעה והאייזון שנעשה בקביעת עונש קל יותר נוכח התהילה שעבר - משקף נכונה את שיקולי העונשה.

ט. נתתי דעתני לגילם הצער של המערערים שהוזכר בהקשר להרשעתם ולעונשים שהוטלו עליהם. אנו סבור כי המתחם שנקבע והtopic העונשיות נתנו לכך ביטוי. כך הדבר גם בהיבט הנוגע לאופן שבו יש לבחון את התקיימות יסודות העבירה כמפורט לעיל. בהמשך לכך נתתי דעתני בכל הנוגע לעונשים שהוטלו החלוף הזמן ולסיבות לכך וממצאי כי גם בקשר לכך המתחם והעונשים מא zenithים קרואו את חלוף הזמן.

ו. באשר **לפינר**, מצאתי לקבל את הבקשה החלופית לקיצור יום העבודה בעבודות השירות לשש שעות עבודה, בשים לב לכך שהוא אב לילדיים עם צרכים מיוחדים.

סיכום

40. על יסוד האמור אני מציע לחברותי כי נדחה את הערעורים על הכרעת הדיון ועל גזרי הדיון, למעט התקינו שפורט לעיל באשר לגזר הדיון שהוטל על פינר.

41. נוכח חלוף הזמן יגיש הממונה על עבודות שירות חוות דעת עדכניות תוך 45 יום ולאחר שתוגשנה יינתנו הוראות משלימות.

ארנון דראל, סגן נשיא

השופטת ע' זינגר:

אני מסכימה

ענת זינגר, שופטת

השופטת פ' נויבירט:

אני מסכימה

פנינה נויבירט, שופטת

הוחלת פה אחד לדחות את הערעורים על הכרעת הדין ועל גזר הדין (למעט תיקון גזר הדין בעניינו של אחד המערערים בהתאם למפורט לעיל).

המציאות תמציא את פסק הדין לצדים (בהת恭מתם).

ניתן היום, ח' באיר התשפ"ד, 16.5.24, בהעדר הצדדים.

פנינה נויבירט,
שופטת

ענת זינגר,
שופטת

ארנון דראל, סגן נשיא